

Dosar nr. 3ra-1292/18

prima instanță, Judecătoria Chișinău, sediul Centru (R. Berdilo)
instanța de apel, Curtea de Apel Chișinău (L. Bulgac, S. Gîrbu, Gr. Dașchevici)

Î N C H E I E R E

10 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Casa Națională de Asigurări Sociale,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Isai Sîrcu împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 10 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Casa Națională de Asigurări Sociale și s-a menținut hotărârea din 27 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La data de 02 august 2017, Isai Sîrcu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, a activat în organele procuraturii din anul 1976 până în anul 2015, având o vechime în muncă, în calitate de procuror, de 39 ani.

Reclamantul a menționat că, începând cu anul 2000, i-a fost stabilită pensia pentru vechime în muncă, în conformitate cu Legea cu privire la procuratură nr. 902 din 29 ianuarie 1992, în vigoare la acel moment, iar ulterior quantumul pensiei a fost recalculat în mărime de 80 %, din salariul mediu lunar potrivit funcției deținute, cu recalcularea acesteia la fiecare majorare a salariului mediu lunar a procurorului în funcție.

Reclamantul a invocat că, la 01 ianuarie 2006 și 01 ianuarie 2008, i-a fost recalculat quantumul pensiei datorită majorării salariului procurorului în exercițiu, în temeiul Legii nr. 355 din 23 decembrie 2005 cu privire la sistemul de salarizare în sectorul bugetar. Iar, ulterior prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din data de 31 martie 2009 i-a fost recalculată pensia, începând cu 01 decembrie 2008, fiind inclus în calcul, sporul pentru secretul de stat.

Reclamantul a indicat că, faptul dobândirii dreptului de recalculare a pensiei la majorarea salariului de funcție a procurorului în exercițiu și utilizării acestui drept până la sfârșitul anului 2011, nu este negat de pârâtă.

Reclamantul a menționat că, conform Legii nr. 37 din 07 martie 2013 pentru modificarea și completarea Legii nr.355 din 23 decembrie 2003 cu privire la sistemul de salarizare în sistemul bugetar, salariul procurorului s-a majorat cu 35%, iar conform art. XXIX din Legea nr. 152 din 01 iulie 2016 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, începînd cu 01 august 2016 salariul de funcție al procurorului se stabilește în raport cu salariul judecătorului, conform Legii nr. 328 din 23 decembrie 2013 privind salarizarea judecătorilor și procurorilor și Legii nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la procuratură, ținîndu-se cont de nivelul procuraturii în care își desfășoară activitatea și de vechimea în muncă în funcția de procuror.

Astfel, reclamantul a invocat că, conform art.5¹ alin.(3), lit. b) și art.5² lit.b) din Legea nr. 328 din 23 decembrie 2013 privind salarizarea judecătorilor și procurorilor, salariul de funcție al procurorului în Procuratura Generală, cu o vechime în funcția de procuror de peste 16 ani, este în mărime de 4,5 salarii medii pe economie, iar pentru executarea funcției de conducere de procuror-șef al secției din cadrul Procuraturii Generale i se atribuie un spor în mărime de 9%, calculat în raport procentual față de salariul de funcție.

Reclamantul a menționat că, la 16 iunie 2017, s-a adresat cu o cerere prealabilă către Casa Națională de Asigurări Sociale, prin care a solicitat restabilirea lui în dreptul de a beneficia de principiul recalculării pensiei, în legătură cu majorarea salariului procurorului în funcție. Iar, prin răspunsul nr. S-1115/17, expediat la data de 20 iulie 2017, de către Casa Națională de Asigurări Sociale, reclamantului i s-a refuzat în admiterea cerințelor.

Reclamantul a indicat că, Casa Națională de Asigurări Sociale la examinarea cererii prealabile nu a determinat corect raportul juridic și nu a luat în considerație faptul că, Legea nr. 56 din 09 iunie 2011 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, prin care au fost abrogate alin.(3)-(10) ale art. 73 din Legea nr.294 din 25 decembrie 2008 cu privire la procuratură nu este aplicabilă la caz, deoarece contravine normelor CEDO, practicii unanim recunoscute a CtEDO, Constituției Republicii Moldova, hotărârilor Curții Constituționale, legislației civile naționale și principiului securității juridice, instituit în jurisprudența instanțelor internaționale și naționale.

Reclamantul a invocat că, prin hotărârea nr.4 din 27 ianuarie 2000 a Curții Constituționale privind controlul constituționalității unor prevederi din legile care reglementează asigurarea cu pensii a judecătorilor, procurorilor, anchetatorilor procuraturii și funcționarilor publici este stabilit că, dreptul cetățeanului la asigurarea cu pensie se află în dependență directă de caracterul activității social-utile prestate.

La fel, reclamantul a indicat că, dreptul lui la pensie, cu aplicarea principiului recalculării ei la creșterea ordinară a salariului procurorului în exercițiu este menținut de instanța de jurisdicție constituțională și nu-l exclude din utilitatea juridică.

Reclamantul a menționat că, Casa Națională de Asigurări Sociale urmează să-i recalculeze pensia pentru vechime în muncă ținând cont de majorarea salariului procurorului începând cu 05 aprilie 2013, majorarea ulterioară de la 01 august 2016 și de fiecare dată, la majorarea salariului procurorului în exercițiu în funcția deținută, și anume de șef-de secție din cadrul Procuraturii Generale.

În drept, reclamantul și-a întemeiat pretențiile în baza art. 166,167, 267, 268 Cod de procedură civilă, art. 3, 5, 16, 17, 25-27 din Legea contenciosului administrativ, Legea nr.902 din 29 ianuarie 1992 cu privire la procuratură, Legea nr. 118 din 14 martie 2003 cu privire la procuratură, Legea nr. 294 din data de 25 decembrie 2008 cu privire la procuratură, Legea nr. 03 din 25 februarie 2016 cu privire la procuratură, Legea nr. 37 din 07 martie 2013 pentru modificarea și completarea Legii nr.355 din 23 decembrie 2003 cu privire la sistemul de salarizare în sectorul bugetar, Legea nr.328 din 23 decembrie 2013 privind salarizarea judecătorilor și procurorilor, articolul XXIX din Legea nr.152 din 01 iulie 2016 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, hotărârile Curții Constituționale nr. 4 din 27 ianuarie 2000; nr.9 din 30 martie 2004 și nr.27 din data de 20 decembrie 2011.

Prin urmare, reclamantul, Isai Sîrcu a solicitat recunoașterea ca fiind ilegal, refuzul Casei Naționale de Asigurări Sociale nr. S-1115/17 din 20 iulie 2017, repunerea în dreptul lezat și obligarea Casei Naționale de Asigurări Sociale să-i recalculeze și să-i achite pensia pentru vechime în muncă, reieșind din salariul mediu lunar achitat procurorului-șef de secție din cadrul Procuraturii Generale, cu recalcularea de fiecare dată, din data de 1 a lunii, în care a fost și va fi efectuată majorarea salariului procurorului în exercițiu, în legătură cu majorarea generală a salariului procurorului în exercițiu, ținându-se cont de funcția deținută la data ieșirii la pensie și achitarea diferenței din mărimea reală a pensiei pentru anii 2013-2014.

Prin hotărârea din 27 februarie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru s-a admis cererea de chemare în judecată înaintată de Isai Sîrcu împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale cu privire la contestarea actului administrativ. S-a anulat decizia Casei Naționale de Asigurări Sociale nr. S-1115/17 din 20 iulie 2017. S-a repus Isai Sîrcu în dreptul lezat de recalculare a pensiei pentru vechime în muncă în dependență de majorarea generală a salariului procurorului în exercițiu, ținându-se cont de funcția deținută și data ieșirii la pensie. S-a obligat Casa Națională de Asigurări Sociale să recalculeze pensia pentru vechime în muncă și să achite pensia pentru vechime în muncă lui Isai Sîrcu, reieșind din salariul mediu lunar achitat procurorului-șef de secție din cadrul Procuraturii Generale, cu recalcularea acesteia, în cazul majorării generale a salariului procurorului în exercițiu, ținându-se cont de funcția deținută la data ieșirii la pensie. Recalcularea de efectuat de fiecare dată din data de 1 a lunii în care a fost și va fi efectuată majorarea salariului procurorului în exercițiu. S-a obligat Casa Națională de Asigurări Sociale să achite lui Isai Sîrcu diferența din mărimea reală a pensiei pentru anii 2013-2014.

Iar, prin încheierea din 27 martie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru s-a corectat omisiunea din hotărârea din 27 februarie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, și anume omisiunea cu privire la momentul începerii efectuării recalculării pensiei pentru vechime în muncă și achitării pensiei pentru vechime în

muncă, indicându-se în partea introductivă și partea dispozitivă a hotărârii momentul începerii recalculării și achitării lui Sîrcu Isai a pensiei pentru vechime în muncă, și anume „începînd recalculul pensiei pentru vechime în muncă ținînd cont de majorarea salariului procurorului în funcție de la 05 aprilie 2013, continuînd cu majorarea salariului din 01 august 2016 și continuînd recalculul de fiecare dată a majorării salariului procurorului în exercițiu în funcția de șef de secție din cadrul Procuraturii Generale pe viitor”. S-a corectat greșeala din hotărârea din data de 27 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, și anume, în loc de sintagma eronată „se obligă CNAS să achite lui Isai Sîrcu diferența din mărimea reală a pensiei pentru anii 2013-2014”, se consideră corect „se obligă CNAS să achite lui Isai Sîrcu diferența din mărimea reală a pensiei pentru perioada cuprinsă între 05 aprilie 2013 pînă la momentul începerii achitării pensiei recalculate”.

Prin decizia din 10 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Casa Națională de Asigurări Sociale și s-a menținut hotărârea din data de 27 februarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

În consolidarea soluției, instanța de apel a indicat că, reclamantul Isai Sîrcu a activat în organele procuraturii din anul 1976 pînă în anul 2015, avînd o vechime în muncă, în calitate de procuror, de 39 ani. Începînd cu anul 2000, în conformitate cu Legea cu privire la Procuratură, nr. 902 din 29 ianuarie 1992, în vigoare la acel moment, i-a fost stabilită pensia pentru vechime în muncă. Totodată, reclamantului nu i s-au efectuat recalculări la pensie, în legătură cu majorările salariilor din 2013 și 2016.

Instanța de apel a menționat că, la 16 iunie 2017 reclamantul s-a adresat cu o cerere prealabilă către CNAS, întru restabilirea în dreptul de a beneficia de principiul recalculării pensiei în legătură cu majorarea salariului procurorului, iar, prin scrisoarea nr. S-1115/17 din 20 iulie 2017 a Casei Naționale de Asigurări Sociale, cererea prealabilă a fost respinsă.

Instanța de apel a indicat că, prima instanță corect a reținut ca neîntemeiat și ilegal, refuzul Casei Naționale de Asigurări Sociale de a recalcula pensia reclamantului. Or, conform hotărârii nr. 4 din 21 ianuarie 2000 a Curții Constituționale, cuantumul pensiei, stabilit printr-o lege anterioară, nu poate fi micșorat, iar plata pensiei fixate nu poate fi suspendată printr-un act normativ adoptat ulterior.

Respectiv, instanța de apel a invocat că, dreptul lui Isai Sîrcu, la aplicarea principiului recalculării pensiei la creșterea ordinară a salariului procurorului în exercițiu, este menținut de instanța de jurisdicție constituțională, iar dreptul subiectiv constituit în baza unei legi anterioare, nu poate fi atins de cel născut sub imperiul unei legi posterioare, legea nouă nefiind aplicabilă unei fapte din trecut, conform prevederilor art. 6 Cod civil.

Instanța de apel a indicat că, prin refuzul Casei Naționale de Asigurări Sociale de a recalcula pensia reclamantului, se încalcă un drept prevăzut de lege, drept dobîndit de reclamant, la momentul stabilirii pensiei și care nu poate fi restrîns pe viitor.

La fel, instanța de apel a menționat că, nu poate fi reținut argumentul reprezentantului Casei Naționale de Asigurări Sociale precum că, drepturile de pensionare a procurorilor sunt reglementate de prevederile art. 46 al Legii cu privire la pensiile de asigurări sociale de stat nr. 156 din 14 octombrie 1998.

Instanța de apel a invocat că, Isai Sîrcu deși poate beneficia de dreptul la

recalcularea pensiei pentru vechimea în muncă în cazul majorării generale a salariului procurorilor, recalcularea urmează să fie aplicată începând cu luna următoare, celei în care a fost depusă cererea și actele necesare la organul de asigurări sociale de către potențialul solicitant.

La data de 03 august 2018, Casa Națională de Asigurări Sociale a declarat recurs împotriva deciziei din 10 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei din 10 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie respinsă cererea de chemare în judecată depusă de Isai Sîrcu împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea cererii de recurs, recurenta, Casa Națională de Asigurări Sociale a indicat că, instanța de apel nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei și a aplicat eronat normele de drept material și procedural.

Recurenta a menționat că, conform dosarului de pensionare a lui Isai Sîrcu, acesta începând cu 22 septembrie 2000 beneficiază de pensie pentru vechime în muncă, în calitate de procuror, în conformitate cu art. 45 al Legii cu privire la procuratură nr. 902 din 29 ianuarie 1992, iar ulterior, începând cu data de 01 decembrie 2001, pensia a fost recalculată în proporție de 80%, din salariul funcției de șef de secție al Procuraturii Generale.

Recurenta, Casa Națională de Asigurări Sociale a invocat că, odată cu abrogarea Legii cu privire la procuratură nr. 902 din 29 ianuarie 1992, reglementările legale ce țin de asigurarea cu pensie a procurorilor au fost transferate în Legea cu privire la procuratură nr.118 din 14 martie 2003. Iar, ulterior, prin Legea cu privire la procuratură nr. 294 din 25 decembrie 2008 a fost abrogată Legea cu privire la procuratură nr. 118 din 14 martie 2003.

Astfel, recurenta a indicat că, noua redacție a art.73 din Legea cu privire la procuratură nr. 294 din 25 decembrie 2008, în vigoare de la 01 iulie 2011, prevede că, procurorii, cu excepția procurorilor militari, au dreptul la pensie conform Legii nr.156 din 14 octombrie 1998 privind pensiile de asigurări sociale de stat.

Recurenta, Casa Națională de Asigurări Sociale a menționat că, începând cu data de 01 iulie 2011, pensia procurorilor nu se mai recalculează, dar se indexează anual, la 1 aprilie, conform art. 13 din Legea nr. 156 din 14 octombrie 1998 privind pensiile de asigurări sociale de stat.

Recurenta a invocat că, instanțele ierarhic inferioare, la examinarea cauzei, nu au ținut cont de prevederile art. 33 al Legii nr. 156-XIV din 14 octombrie 1998 privind sistemul public de pensii, care prevede expres cazurile de reexaminare a drepturilor la pensie.

Recurenta, Casa Națională de Asigurări Sociale a menționat că, instanțele ierarhic inferioare nu au aplicat prevederile art. 46 alin. (1) a Legii nr. 780 din data de 27 decembrie 2001 privind actele legislative, care prevede că, actul legislativ produce efecte numai pentru timpul cât este în vigoare și nu poate fi retroactiv sau ultraactiv.

La fel, recurenta a indicat că, prin hotărârea nr. 27 din 20 noiembrie 2011 a Curții Constituționale, au fost recunoscute ca fiind constituționale, prevederile Legii nr. 56 din 09 iunie 2011, care prevăd condițiile noi privind asigurarea socială a procurorilor în exercițiu cât și a celor în demisie. Astfel, noile prevederi legale au exclus posibilitatea recalculării pensiei procurorului în demisie în dependență de

majorarea salariului procurorului în exercițiu, însă legislatorul a prevăzut și a acordat o substituie echitabilă, prin faptul că, pensia procurorilor se indexează anual la data de 1 aprilie, precum prevede art. 13 al Legii nr. 156 din 14 octombrie 1998 privind pensiile de asigurări sociale de stat.

Recurenta, Casa Națională de Asigurări Sociale a menționat că, procurorii pensionați, anterior implimentării prevederilor Legii nr. 56 din 09 iunie 2011 cu privire la procuratură, nu au fost prejudiciați, prin faptul că nu li se mai recalculează pensia în dependență de majorarea salariului procurorului în exercițiu, or statul nu are dreptul să micșoreze cuantumul pensiei stabilite printr-o lege anterioară.

Conform art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

După cum denotă materialele cauzei, copia deciziei motivate din data de 10 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost expediată participanților la proces, la data de 13 iunie 2018, conform informației anexate la materialele cauzei (f.d.145) dar date despre recepționarea acesteia de către recurentă, la materialele cauzei lipsesc.

În aceste circumstanțe, instanța de recurs precizează că, recursul a fost declarat de Casa Națională de Asigurări Sociale la 03 august 2018, cu respectarea termenului indicat la art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă.

La data de 21 august 2018, în adresa intimatului, Isai Sîrcu a fost expediată copia recursului declarat de către Casa Națională de Asigurări Sociale, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, însă pînă la examinarea recursului, intimatul, Isai Sîrcu nu a depus referință, prin care să-și expună opinia asupra cererii de recurs depuse de către recurenta Casa Națională de Asigurări Sociale.

Examinând temeiurile recursului declarat de Casa Națională de Asigurări Sociale, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că, normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Respectiv, instanța de recurs reține că, examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs, cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat de Casa Națională de Asigurări Sociale, se referă la dezacordul recurenteii cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Subsidiar, se menționează că, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv, numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat de Casa Națională de Asigurări Sociale nu rezultă că, instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO, în jurisprudența sa, a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise (cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare, depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective. Trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile, care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei hotărâre din 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1-1¹) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art.270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Încheierea privind inadmisibilitatea recursului se plasează pe pagina web a Curții Supreme de Justiție la data emiterii și se transmite tuturor participanților la proces și reprezentanților acestora.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către Casa Națională de Asigurări Sociale, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Casa Națională de Asigurări Sociale împotriva deciziei din 10 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Isai Sîrcu împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale cu privire la contestarea actului administrativ.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan